

„A szomjazónak ingyen adok az élet vizének forrásából” (Jel 21,6)^[1]

János apostol a Jelenések könyvét azért írta, hogy vigasztalja és bátorítsa a korabeli keresztényeket, mert akkor már terjedt a keresztényüldözés. Ez a szimbolikus képekkel teli könyv ugyanis felfedi, hogyan látja Isten a történelmet és a végső beteljesedést: úgy, mint végső győzelmét a rossz minden hatalma felett. Ez a könyv a célt tárja elénk, azt a teljes és dicsőséges sorsot, amelyet Isten az emberiségnek szánt.

Megígéri, hogy megszabadulunk minden szenvedéstől: Isten „letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradtság.” (Jel 21,4)

„A szomjazónak ingyen adok az élet vizének forrásából”

Ez a jövő csírájában már megmutatkozik a jelenben is mindannyiunk számára, akik őszintén keressük Istent és igéjét, amely feltárja előttünk tervét; előttünk, akik szomjúhozzuk az igazságot, az igazságosságot és a testvériséget. Szomjazni, vágyakozva keresni, Isten szemében jó tulajdonság, jó kezdet, sőt ezáltal – ahogy megígérte – az élet vizének forrásából ad innunk.

Isten ingyen kínálja nekünk ezt a vizet. Mindenkinek felajánlja, nemcsak annak, aki Isten tetszésére akar lenni erőfeszítéseivel, hanem bárkinek, aki érzi a maga törekénységének terhét, és ráhagyatkozik az ő szeretetére, bízva abban, hogy ott gyógyulást, teljes életet és boldogságot talál.

Tegyük hát fel a kérdést: mire szomjazunk? És milyen forráshoz megyünk a szomjunkat oltani?

„A szomjazónak ingyen adok az élet vizének forrásából”

Talán arra szomjazunk, hogy elfogadjanak, hogy meglegyen a helyünk a társadalomban, hogy megvalósíthassuk a terveinket... Jogos törekvések ezek, amelyek azonban önzéssel fertőzött forráshoz, önös érdekeinkbe zárkózáshoz, sőt a gyengékkal szembeni visszaélésekhez vezethetnek. Azon vidékek népei, ahol nincsenek tiszta vizű kutak, jól tudják, milyen tragikus következményekkel jár, ha híján vannak ennek a létfontosságú természeti kincsnek.

Mégis, ha még mélyebbre ásunk a szívünkben, egy más fajta szomjúsággal is találkozunk, melyet Isten ültetett el benne: tekintsük az életünket ajándéknak, amelyet kaptunk, hogy továbbajándékozzuk. Merítsünk tehát a tiszta forrásból, az evangéliumból, és szabaduljunk meg a szeméttől, amely elzárja ezt a forrást. Hagyjuk, hogy magunk is a nagylelkű, befogadó és ingyenes szeretet forrásaivá alakulhassunk a többiek számára, és ne álljunk meg az elkerülhetetlen nehézségeknél az utunkon.

„A szomjazónak ingyen adok az élet vizének forrásából”

Amikor keresztények egymás közt megvalósítjuk a kölcsönös szeretet parancsát, akkor lehetővé tesszük Isten számára, hogy egészen különleges módon közbeavatkozzon, ahogy Chiara Lubich írja:

„Minden pillanat, amikor megpróbáljuk élni az evangéliumot, olyan, mintha egy csepp élő vizet innánk. Minden egyes szeretet-tett felebarátaink iránt olyan, mint egy korty víz. Igen, mert ez az értékes és élő víz minden alkalommal feltör a szívünkből, amikor valódi szeretetre törekszünk mindenki iránt. Ez a forrás, Isten, annyi vizet küld, amennyire szükségünk van ahhoz, hogy kisebb-nagyobb szeretet-tettekkel mások szomjúságát oltuk. S ha folytonosan adunk, a béke és az élet forrása egyre bőségebben árad, és soha nem apad ki. És van egy másik titok is, amelyet Jézus feltárt, egy feneketlen kút, amelyből meríthetünk. Ha ketten vagy hárman összejönnek az ő nevében, és így szeretik egymást, akkor Ő közöttük van. S akkor valóban szabadok leszünk, eltölt a fény, és élő víz forrásai fakadnak a szívünkből. Jézus beteljesíti ígéretét, mert Ő maga lesz közöttünk, és tőle fakad a víz, mely örökké él.”[2]

Letizia Magri

[1] Februárban Istennek ezt az igéjét ajánljuk, amelyet egy német ökumenikus csoport választott ki, hogy az év folyamán éljük.

[2] vö. C. Lubich, *La fonte della vita*, Città Nuova, 46, [2002], 4, p. 7.

forrás: *fokolare.hu*